

LA LLIBERAL

**REVISTA
DE CULTURA
i ART
VILASSARENC**

NÚM. 15 - GENER - FEBRER 2019

INDEX DE LA REVISTA Nº 15

- 1, PAPALLONA PER PILIO PIRIS
- 2,3,4,5 EXPOSICIÓN FILATELICA A SANT FELIU DE GUIXOLS POR RAMON PUIG
- 6,7,8 ,Y 9 AQUARIO POR IRENE VEGA.
- 10 Y 11 POEMAS DE JOSEP CASTELLS
- 12 Y 13 COPENAGUE POR LLUISA BERTRAN
- 14 Y 15 , PINTURAS POR DAVID CAMPOS.
- 16,17 Y 18 FOTOGRAFIAS , DAVID CAMPOS.
- 19, DOC. MERCADE
20. DECADENCIA POR PILO PIRIS
- 21,22,23 Y 24 FIRA DEL BOLET A VILASSAR DE DALT POR JM.ROSQUILLAS
- 25,26,27 Y 28. ISLAS CANARIAS POR IRENE VEGA.
- 29 Y 30 ARTE MALDITO POR DAVID CAMPOS.
- 31,32,33 Y 34 PLANTAS DE MONTJUÏC POR JOSEP M. ROSQUILLAS
- 35 Y 36 CLINICA MONTSERRAT POR JM.ROSQUILLAS
- 37, AUTORETRATO POR DAVID CAMPOS
- 38,39,40 Y 41. NIT DE BRUIXES POR PILIO PIRIS
- 42 Y 43 PINTURAS ANNA PALLARES
- 44,45 Y 46 PAG GRAFITIS POR ALEX Y JOSEP MARIA
- 47,48 Y49 PAGINAS DIABOLICAS POR JM. ROSQUILLAS
- 50, PUNT X PUNT ANTON CASANOVA
- 51 Y 52 RACONS DE LA NOSTRA TERRA MARIA DEL MAR RODRIGUEZ Y MARGA PEROPADRE
53. SAVIESA Y FE POR ANTON CASANOVA
- 54,55 Y 56 SUERRALISME POR ALEX PUIG
- 57 ZARATRUSTA POR DAVID CAMPOS.

LA PAPALLONA

Em sorprengué tentinejant abstreta
contornejant-se entre fulles i flors,
compassos breus de dansa secreta
i silent puntejar enmig de sentors.

Fascinava batent ses fràgils ales
de seda groga tenyida de rosat,
encisada en ses màgiques passes
de ballarina que s'ha enamorat.

Adés un bes a la vermella rosa,
prest el toc lleu al clavell esponerós,
ensems captant el pol·len amb tendresa
semença del proper floreig de colors.

Papallona que del somni fas anhel,
en veure't tinc neguit per agafar-te
mes tot seguit se'm fa enrere la mà.

Ara que voleies vers l'atzur del cel
els meus ulls et cerquen per preguntar-te:
-De bon matí, puc esperar-te demà?

Antoni Casanova Ramon

XXIX EDICIÓ DEL COLECCIONISTA DE SANT FELIU DE GUIXOLS

Organitzat per:
**ASSOCIACIÓ
FILATÈLICA I DE
COL·LECCIONISME**

del municipi de Sant Feliu de Guíxols

XXIX Exposició Filatèlica i de Col·leccionisme de Sant Feliu de Guíxols

DEL 8 AL 11 DE SETEMBRE A L'ANTIC HOSPITAL

125
Aniversari
C.E. SANT JOSEP

DIA 8
ANTIC HOSPITAL
10:00h Presentació del mata-segells
11:00 Presentació del segell de l'exposició
Presentació del buffet
D'11 a 14h Funcionament de l'estafeta postal temporal
11:30 Copa de cava i pica - pica

DIA 8, 9 I 10
ANTIC HOSPITAL
Hores de visita de l'exposició: De les 11h a 14h i de les 17h a 20h

DIA 11
ANTIC HOSPITAL
Hores de visita de l'exposició:
De les 11h a 14h

XXIX EDICIÓ DEL COLECCIONISTA DE SANT FELIU DE GUIXOLS

XXIX EDICIÓ DEL COLECCIONISTA DE SANT FELIU DE GUIXOLS

XXIX EDICIÓ DEL COLECCIONISTA DE SANT FELIU DE GUIXOLS

AQUARI POR IRENE VEGA

AQUARI POR IRENE VEGA

AQUARI POR IRENE VEGA

AQUARI POR IRENE VEGA

CABELLO

Tu Cabello blanco, es un indicio de tu batalla por la vida siempre has luchado por tu existencia, sin dejarte vencer por la adversidad, siempre sacaste pecho ante cualquier problema, sin dejarte doblegar por el destino.

LLANTO

El llanto del olvido, cuando buscaba tu cuerpo y caricias, me fallaste me dejaste solo sin posibilidad de quererte y, poder compartir nuestras vidas, pusimos fin a una bonita historia de amor

PRIMAVERA

Tras un crudo invierno, tu sonrisa abre el camino a una nueva primavera, llenando el espacio de alegría restaurando el ciclo de la vida abriendo los poros de la tierra, para albergar la nueva simiente.

PERFUME

Atrás queda el invierno y la siguiente estación es la primavera, que entra como una explosión de perfume y bolar durante, los tres meses siguientes nos regala con toda clases de perfumes y el olor característico de las rosas, reina de las flores.

MANANTIAL

Ella me dijo que me quería y, su voz brotaba como un manantial de agua cristalina, colmaba mi sed, hasta extasiarme con su lengua húmeda que pronunciaba amor para siempre.

JOSEP CASTELLS SANTACRUZ

COPENHAGUE POR LLUISA BERTRAN

COPENHAGUE POR LLUISA BERTRAN

PINTURAS DE DAVID CAMPOS

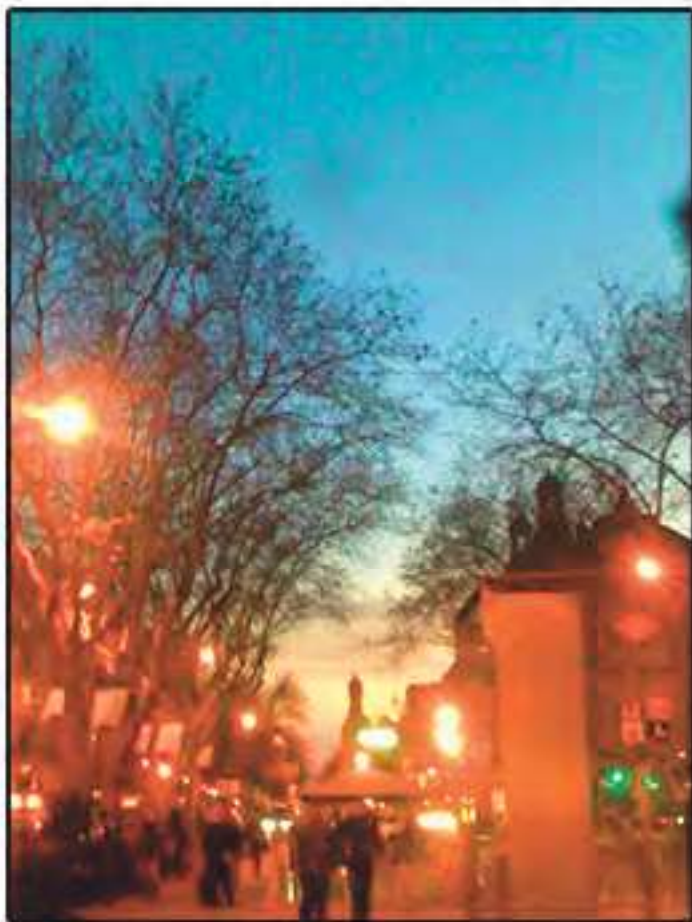
PINTURAS DE DAVID CAMPOS

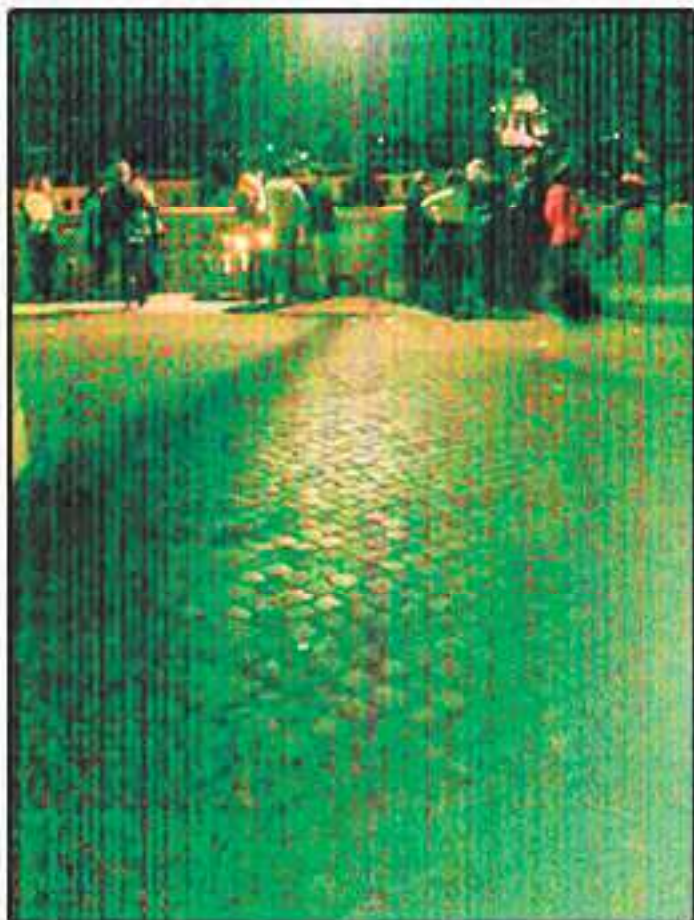
FOTOS DE DAVID CAMPOS

FOTOS DE DAVID CAMPOS

FOTOS DE DAVID CAMPOS

He realizado en los últimos 5 años cerca de 15 viajes a Kuwonku, un pueblo mandinga a 500 km. de la costa, sin electricidad, sin TV, sin agua corriente. Donde acaba el pueblo, empieza la sabana, prácticamente salvaje, solo con algunos senderos, medio borrados. Tras mi trabajo medico diario, solía salir a caminar unas tres horas, solo, dejándome perder un poco. Allí descubrí cosas que ignoraba.

Por ej. Iba caminando y de forma constante, pero inconsciente tenia siempre identificado un árbol, fácil de trepar, habitualmente baobabs y mangos, cuando me alejaba de el, buscaba otro y así continuamente. El motivo, por allí no había grandes predadores, pero si grupos de hienas, que salían al atardecer. Ante ellas mi única defensa, era trepar a un árbol. Se me activo un reflejo de defensa, que durante millones de años ha sido nuestra única defensa, trepar a un árbol, muertos de miedo y allí esperar que el peligro se aleje. Igualmente, controlaba el camino del sol, hacia la puesta, a fin de tener tiempo de regresar al pueblo, antes de oscurecer, (recordad, que a diferencia de muchos animales, no tenemos visión nocturna) también por el temido ataque de las hienas. Nunca he ido armado, nuestros ancestros tampoco hasta épocas recientes. Un día me encontré a un grupo de unos 50 babuinos, andaban organizados en circulo los fuertes en los bordes, los débiles apretujados en el centro, ellos y yo, paramos en seco, sin siquiera pensarlo, me puse de lado medio agachado y no mirándoles de forma directa, no transmitía más que sumisión, me miraron unos segundos y sin darme la espalda me perdonaron y marcharon hacia un bosquecillo próximo. Con todo esto entendí, que durante muchos milenios fuimos realmente, "el último mono", nunca mejor dicho, en la jerarquía de la naturaleza primigenia. Hemos pasado mucho, mucho miedo durante millones de años. Posiblemente por ello somos tan agresivos y peligrosos, para nuestro entorno y para nosotros mismos.

DOCTOR ROGER MERCADE I SALES

EL MON DECADENT.

És decadent el món,
com l'estació del tren
on ja no hi passa ningú,
com la fàbrica abandonada
amb les parets blasfemes
amb restes de sexe i droga
on ja no hi fila cap dona
i no hi ressona el teler.

La nit es tanca en la fosca,
passa un home mort
que porta el cor a la ma,
una dona, amb la vena nua
i una agulla per cosir el demà,
en un racó, déu en pena
amb els cucs que se'l mengen
i l'home, el mort, li dóna aire.

Li falta pell a aquest món,

els ossós en són visibles,
els budells se'ls mengen
mosques,
les nafres dels sentiments
supuren pus, vòmit blanc,
escuma de la ràbia interna
d'un món que està perdut,
un món en decadència.

pilio

setembre 2018

FIRA DEL BOLET A VILASSAR DE DALT

FIRA DEL BOLET A VILASSAR DE DALT

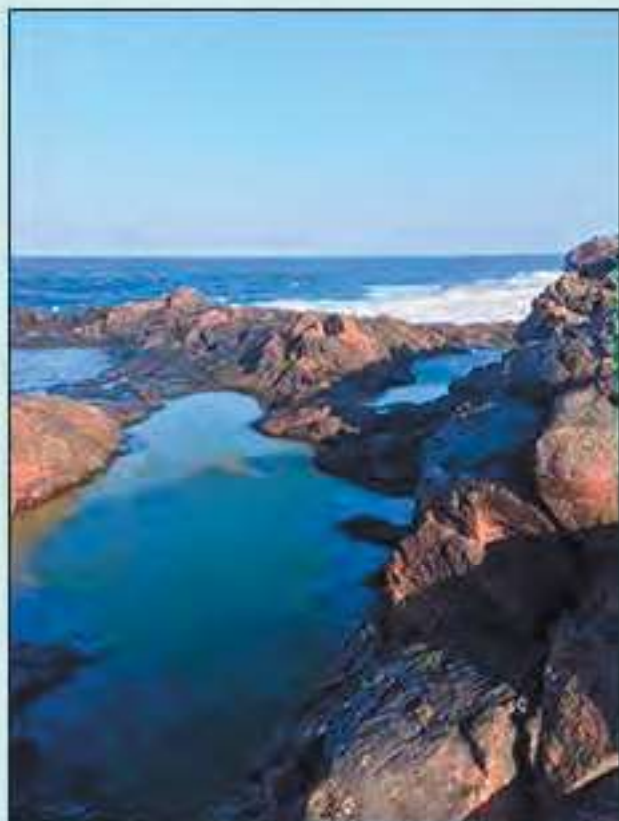
FIRA DEL BOLET A VILASSAR DE DALT

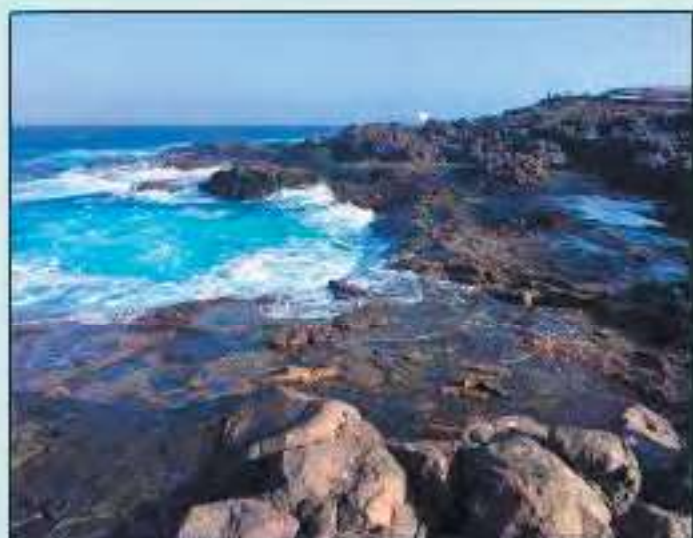
FIRA DEL BOLET A VILASSAR DE DALT

IRENE VEGA EN CANARIAS

IRENE VEGA EN CANARIAS

IRENE VEGA EN CANARIAS

IRENE VEGA EN CANARIAS

EL ARTE MALDITO

El arte y la necesidad de sobrevivir
Van inevoquívamente asociados
A la poética y se expresan en lo social, en muchas
ocasiones, incordiando a los interpretes;
Hoy escribe menos del 0,3 por ciento de la población
adulta
Para la producción de basura
Que los filósofos aplaudidos
Han denominado Carceles de la razón, razón literaria o
interpretación subjetiva,
Incluso partirle la cara al artista.

En el resto de la población no se produce el estado de
resilencia: superación del aburrimiento con actividad de
preso,

Pero En la miseria absoluta, ya que el arte es igual
A la riqueza real de cualquier estado,
Metaforicamente hay que matarlos cuando empiezan a
buitrear,
Asociado ese consumo a gastos impertinentes, y la poca
preparación y formación en conflictos de guerra.

En Expresionismo infinito
Hemos deducido y hemos odiado,
Y se dan dos tendencias artísticas clásicas:
Artistas y Vanidosos.

Sin embargo la imbecilidad, a la búsqueda de cariño,
escribe versos,
Contagia problemas ;es poesía que se genera sin arte y
ocultamente por Detrás de las faldas, cuya arma es el
amor cobarde; como disfrazarse con poemas mentirosos,
como despreciar a esas mujeres que nombran, para
volverse grotescos y débiles.

Pero dejando a las clases artísticas y aristocráticas con el
cuento
En un territorio aparte y en su imitación, sin dejar de
mearse, se les querría rebanar el cuello, sobretodo por la
decadencia cultural.

La única dialéctica efectiva
Para resolver con juegos esas tendencias malditas, es con
denuncias y censuras , sobre todo por una parte de la
iglesia femenina, que no quisiera matarlos.

POR DAVID CAMPOS.

JARDINES DE BARCELONA

Algunos de los jardines que más me gustan de Barcelona se encuentran en Montjuic , existe un circuito de Jardines públicos donde disfrutar de una variedad de flora y de ornitológica fantástica. Ejemplos :

Jardins Joan Brossa , Jardins Mòssen Verdaguer y sus nenúfares , el nuevo Jardín botánico de Barcelona y el viejo (Jardins Joan Maragall) , Jardins de Laribal , Jardins Mòssen Llobera y sus Particulares cactus , el Parque de Miramar con sus vistas espectaculares y finalmente los Jardines del Teatre Grec. En definitiva, un sinfín de Jardines y parques para deleitarse con la naturaleza en la Ciudad De Barcelona.

JARDINS DE MONTJUÏC

JARDINS DE MONTJUÏC

JARDINS DE MONTJUÏC

LA CLÍNICA MONTSERRAT

La clínica Montserrat esta dentro del macro recinto de Sant Joan de Déu en Sant Boi de Llobregat. Los enfermos llegan a ella después de haber pasado dos meses en agudos, también llamada, sub-agudos. En esta clínica de salud mental ingresan los enfermos con trastornos de personalidad o con serios problemas de exclusión social -inadaptados sociales-.

El primer recuerdo que tengo de la clínica son las amplias salas transformadas en modernos talleres con un impregnante olor a limpio, en ellas se desarrollan una gran cantidad de talleres: risoterapia, cocina, informática, musicoterapia, arteterapia, pintura, etc. Los enfermos que hay en ella están más estables emocionalmente que en agudos. Yo, allí tuve dos buenos amigos; David y Ester, con David pasaba largo tiempo jugando al ping-pong, con Ester planeamos y estudiamos como poder hacer un video-clip, para anunciarlo en el metro de BCN. Mención aparte es Luisa, una mujer de sesenta y tantos años, pequeña de estatura pero con un gran corazón y que pintaba como los ángeles, su pintura favorita eran las flores y pájaros. Cada mañana cuando se levantaba de la cama iba a rezarle al sol por poder disfrutar de un día más de vida, en la tierra. Después de rezar al sol venia hacia mí con una gran sonrisa y me daba un par de besos.

La clínica Montserrat tiene una bien ganada fama de costumbres rígidas; a las 7 de la mañana nos despertaban para ir a la ducha comunitaria, a las 8 desayuno, a las 9 asamblea con los monitores para decidir el trabajo que se va a hacer, acto seguido los talleres, a la 13 h. comida a las 15 h. talleres de tarde. así era un día en la Montserrat.

Si algo tengo que resaltar de la Clínica Montserrat es su comida, una excelente cocina, disfruté de una habitación para mí solo, a parte tuve permisos de fin de semana, los cuales aprovechaba para ir a mi casa con la familia. Las doctoras que me trataron son Nuria del Cacho y la doctora Ubach. Ellas me organizaron las actividades y aquí empezó la primera semana de las dieciocho que duraron las extracciones de sangre controlando los leucocitos para poder darme el tratamiento de Leponex, el gran antipsicótico por excelencia. Los progresos con el Leponex son espectaculares y en pocas semanas por no decir días me pongo muy saludable. Entre el Leponex y el Risperdal hago grandes progresos que se reflejan en los dibujos con bolígrafo sobre obras de Saura y Miro, también en las pinturas de caras y cuadros al óleo que realizo con espátula. Mención especial es decir que expuse en la sala de conferencias de Sant Joan de Déu dos audiovisuales con mucho éxito y afluencia de enfermos, médicos y enfermeros.

Van pasando los días y las semanas y mi evolución con los fármacos mencionados son inmejorables. La estancia en la Clínica Montserrat va llegando a su fin, ya que solo me quedan dos pinchazos en la vena para acabar con el protocolo del Leponex. Cuando salí de la Clínica estuve medio año en casa y pasado este tiempo ingresé en la residencia de Can Tarrida en Vilassar de Dalt.

JOSEP MARIA ROSQUILLAS PIJUAN.

AUTORETRATO POR DAVID CAMPOS

NIT DE BRUIXES

La gent s'ha arreplegat al sàbat, el lloc on pastura el dimoni disfressat de cabró amb boc i banyes revoltades, just davant la boca de la cova de les bruixes, tots hi són per a complir com cada any amb el cerimonial de la nit de sant Joan, la nit més curta de l'any.

Els rituals només són aptes pels més valents o pels desesperats de la vida, els cecs per recuperar la vista, els tolits per a ser condrets, els sords per sentir-hi i, els adolescents per descobrir el món de l'elixir de la mandràgora i l'estrimoni mesclat amb peus de granota verda, cues de dragó, i caps de serp, que preparats amb les mesures adequades i fets els encanteris per les fetilleres, els farà gaudir d'un món desconegut, d'una nit de sexe inacabable.

Altres dels present són heretges encara no coneguts per la santa inquisició, saben que si són descoberts seran morts encadenats de mans i peus al piló, cremats per las flames purificadoras del foc.

Ja fa una estona que la foguera il·lumina la cara dels presents, estan col·locats amb cercle, al mig queda el foc i a damunt el foc una creu clavada a l'inrevés, tots escolten l'eloquència i l'erudició sabuda del Barragan, el bruixot, de la seua boca brollen esquitxos de follia, superstició i d'erotisme.

Dins la cova se sent el tam-tam dels timbals i, les notes estridents de les flautes de canya s'escolten cada moment més a prop i cada cop amb més força.

NIT DE BRUIXES

Sis nois adolescents, amb el cos untat amb sèu de pixador de porc i plom esmicolat, les pupil·les dilatades per mor de la metzina que les fetilleres els han fet beure, han travessat el cercle humà i s'han col·locat a pocs peus de la foguera, el foc fa brillar amb reflexes vermellosos i plata el seus cosos nus. El beuratge pres, els fa maçolar amb més fúria els timbals, el tam-tam és cada cop més atordidor.

El so de les flautes de canya és un xisclé estrident, penetrant fins el moll del ossos. Sis noies cobertes amb un vel transparent han aparegut a la boca de la cova, el pas és excitat i convulsiu, a contrallum de la flama de la foguera mostren un cos fràgil, harmoniós, tendre, bufen sense descans, la mirada confusa i atordida fa saber que el verí pres ha fet efecte. Bufaran tota la nit, el so pujara de to fins que a la fi serà com un crit esgarrifador.

Roncs, impropèris i flastomies, omplen el prat, surten de la boca de la cova, les sis bruixes menors, acaben d'aparèixer. Amb pas violent i moviments retorçuts s'obren camí entre el cercle de gent.

Mentre els nois van picant els timbals amb fúria i les noies sonant les flautes cada cop amb més força, les sis bruixes menors s'han apropiat al foc, fins casi tocar-lo amb les puntes dels dits dels peus, aixecant-se els faldons es pixen a damunt les flames de la foguera. Un núvol de guspines s'ha enlairat cap el cel il·luminant, encare més, les cares de follia dels presents, cares retorçudes i boques plenes de salivera verdosa i espesa. Quan s'ha apagat del tot el núvol de foc i en el moment que el tam-tam dels timbals era batut amb hogaeria i el xisclé de les flautes era com un punyal clavant-se al cervell, un fum blavós amb forma de cabró de

NIT DE BRUIXES

barbes i banyes, s'ha enlairat per damunt els caps dels presents, crits de por i de goig omplen alhora tot el sàbat.

Una dona prenyada, a punt de part, s'està remokant pel terra, uns sotracs convulsius sacsegen el seu cos, quatre homes l'agafen per mans i peus, mentre una bruixa va ruixant amb un suc espès i bullent el ventre inflat de la dona, alhora dient; *Que el poder del tot poderós, rei de les tenebres, amo de les forces de la terra i senyor nostre, faci que el fruit del teu ventre sigui un nadó mascle.*

Un cec s'està fregant els ulls buits i apagats, amb cendre calenta, replegada de la foguera principal, maleint alhora a la mare que el parí cec.

Baldats, geperuts, encontrats, nanells, mal fets, tots estan implorant a crits la cura de les seues tares, posseïts per l'efecte del brou pres, enfora ja de tota raó, com molts dels que encara hi són presents.

No hi manquen més que dues hores per a trenc d'alba, el cercle de la turba que revolta el foc s'ha aclarit, molts estan estirats al terra, el verí prest els ha abatut i deixa veure des de tots els indrets els núbils i les verges posseïts per la bogeria més absoluta.

De sohte el silenci, només se sent el cric-cric de la llenya que crema. La força de les flames ha minvat, els qui estan encara dempeus, il·luminats per les esmorteïdes flames, s'assemblen més a espectres que no a éssers humans.

Timbals, flautes, crits, llaments, gemecs de plaer dels qui forniquen, tot s'ha quedat en silenci.

Amb les mans sanguinolentes, llagades per les moltes hores que

NIT DE BRUIXES

duen de picar amb les masses els timbals, el sis nois s'apropen a les verges, cada un d'ells desfà el nus del cordill que nuat al coll aguanta el vel de cada noia.

L'adolescent més jove, incapaç d'engendrar, marcarà amb la sang que brolla de les seues mans els cossos nus de les verges, els marcarà amb sis creus.

Cinc verges i els cinc adolescents capaços, són conduïts a dins la cova, allà dins perdran la seua virginitat, follaran sense parar fins la primera llum del dia.

L'altra verge serà posseïda pel cabró amb boc i banyes retorçudes, de l'encontre naixerà una nena, filla del dimoni, princesa de les tenebres, la reina de totes les bruixes.

Fi POMPILIO PIRIS

ANNA PALLARES

BLACK BIRD SINGING IN THE DEAD OF
THE NIGHT, TAKE THESE BROKEN WINGS AND
LEARN TO FLY, ALL YOUR LIFE YOU WERE ONLY
WAITING FOR THIS MOMENT TO ARISE !!!

ANNA PALLARES

GRAFTIS

GRAFFITIS

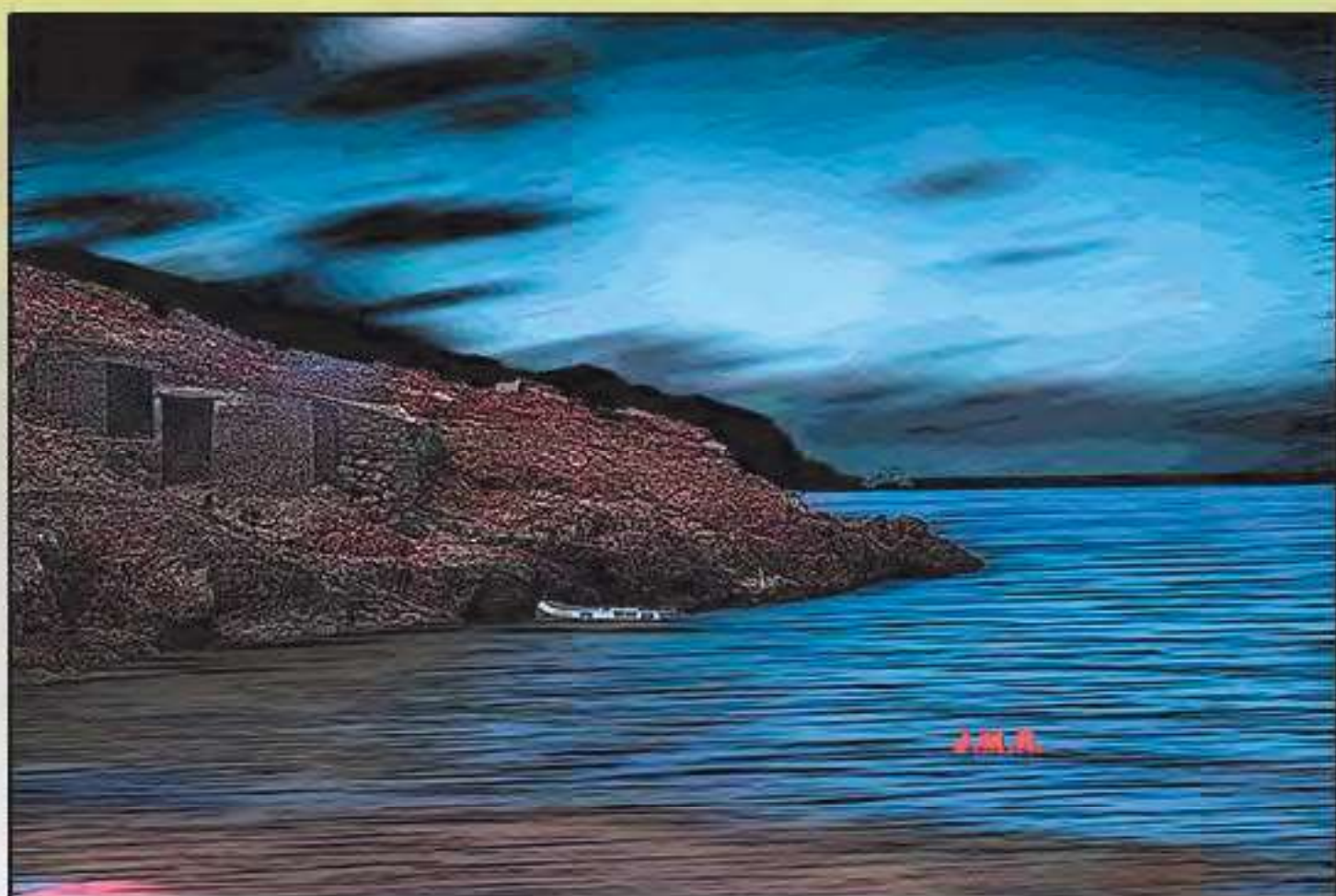

GRAFFITIS

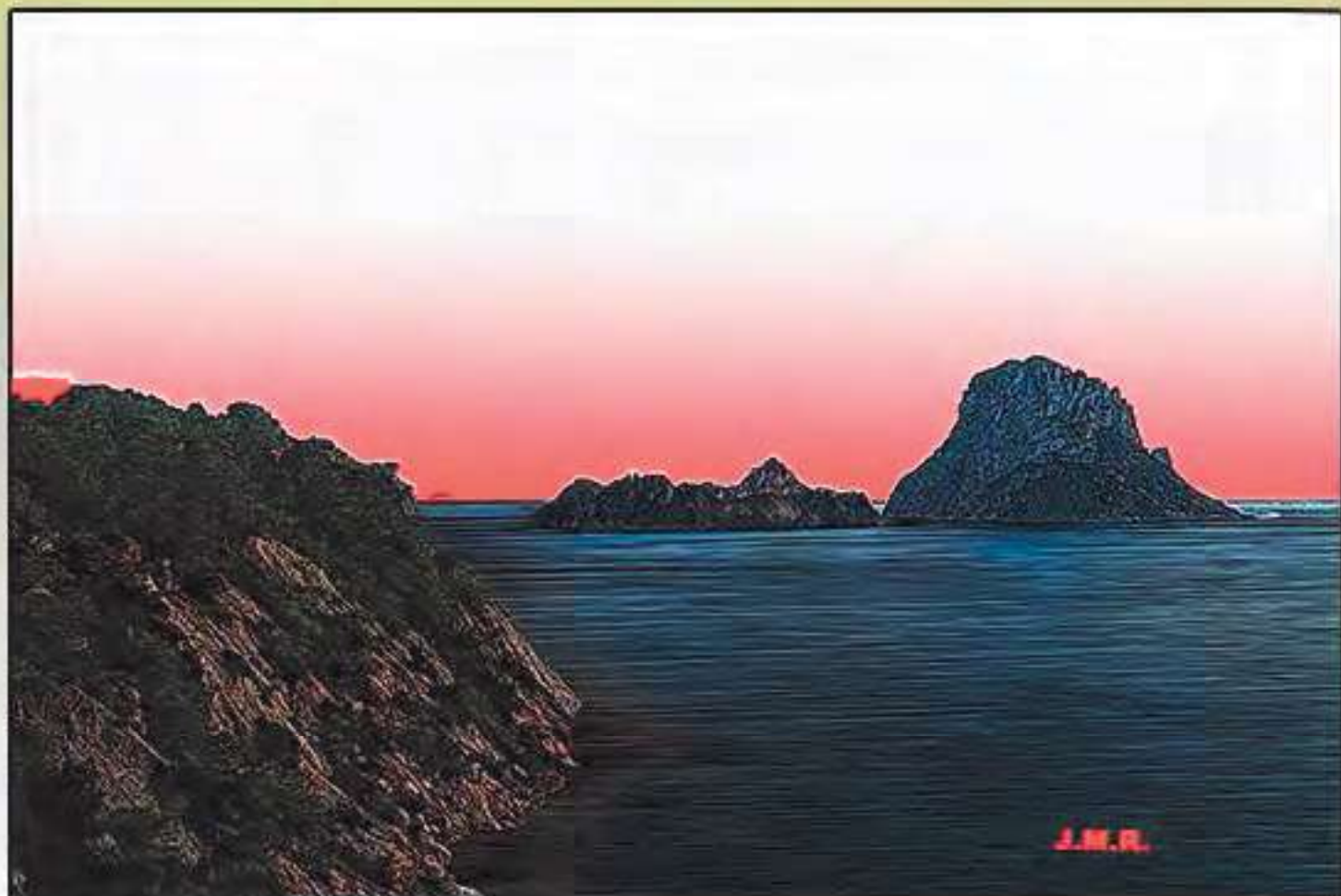

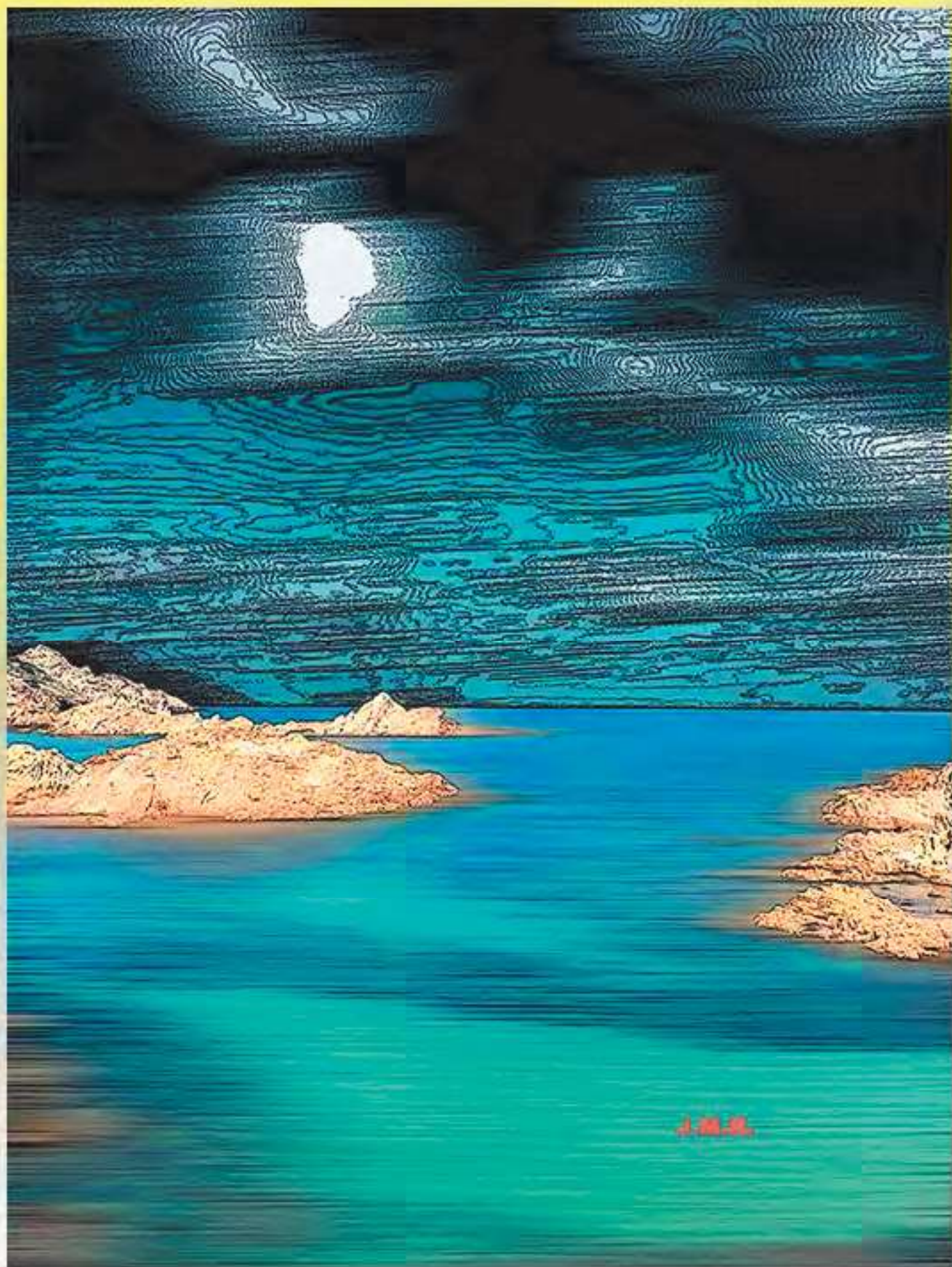
OBRES DE JM. ROSQUILLAS

OBRES DE JM. ROSQUILLAS

OBRES DE JM. ROSQUILLAS

J.M.R.

PUNT x PUNT

Són moltes les cigonyes que ja no emigren

És una altra conseqüència del canvi climàtic. Els exemplars adults censats de cigonyes del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà ja passen l'hivern en aquest paradís que tenen a casa nostra. Sembla que les causes cal cercar-les en els nous abocadors, cada cop més nombrosos, on aconsegueixen menjar abundant, i, sobretot, en uns hiverns més suaus. Aquests factors els ha fet reduir la despesa d'energia que necessitaven en els seus vols migratoris.

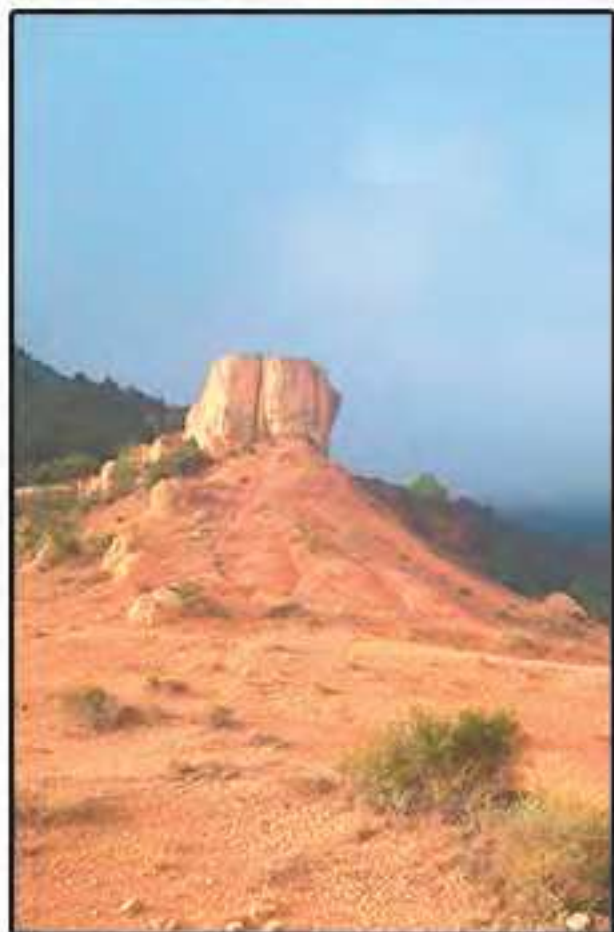
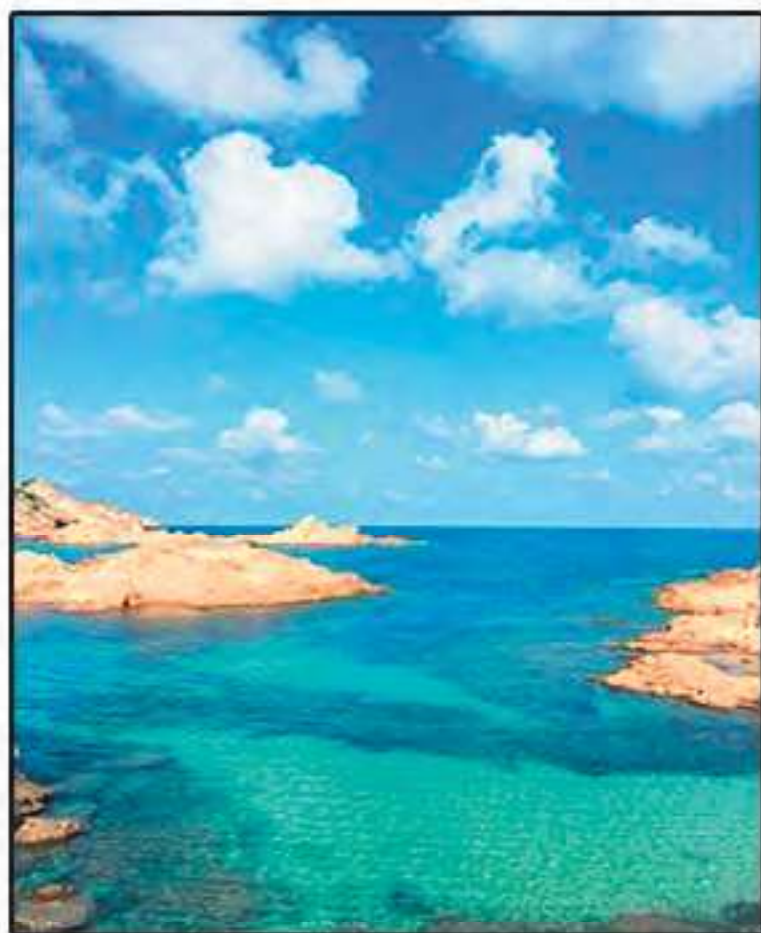
Cal afegir que hi ha altres espècies d'ocells que han començat a adoptar el mateix patró: l'àguila calçada, l'oreneta, el milà negre, l'avió comú... I en sentit contrari, hi ha espècies originàries d'Àfrica que ja crien a la península: l'aligot rogenic, el bulbul barbat...

"Els animals tenen sentiments, però fem veure que no"

Massimo Vachetta era un veterinari especialitzat en bovins que treballava en granges de la zona de Cuneo, al nord d'Itàlia. Enmig d'una forta crisi personal, un eriçó li va canviar la vida. Un cap de setmana se li va demanar de cuidar una petita cria d'eriçó òrfena, que tenia 3 dies i pesava 25 grams. La seva missió era salvar-li la vida. Va fer-li cures, li donava una llet especial cada dues hores (de nit també)... i amb el pas dels dies va descobrir que havia trobat la felicitat cuidant aquell animal tan petitó. Li va posar per nom Ninna, tot commogut. Diu que així ha arribat a entendre els seus sentiments i el seu dolor, que ara creu que els eriçons, que ha continuat cuidant, són el símbol del mal que fem al planeta i als animals, que la terra és casa nostra -la seva i la nostra-, i l'estem destruint. Que utilitzem els animals per als nostres interessos, sense tenir en compte que tenen sentiments, encara que fem veure que no.

Vachetta n'ha fet un llibre, *25 gramos de felicidad* (Kitsune Books), que s'ha convertit en un *bestseller* a Itàlia i que ara ha arribat a les nostres llibreries. L'autor creu que la bona acollida és motivada pel fet que en la nostra societat hi ha molta insatisfacció i la gent es meravella davant la natura, una sensació que hem oblidat. L'argument pot semblar el d'un conte infantil, però és el d'una experiència capaç de transformar la vida.

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

Cornudella del Montsant

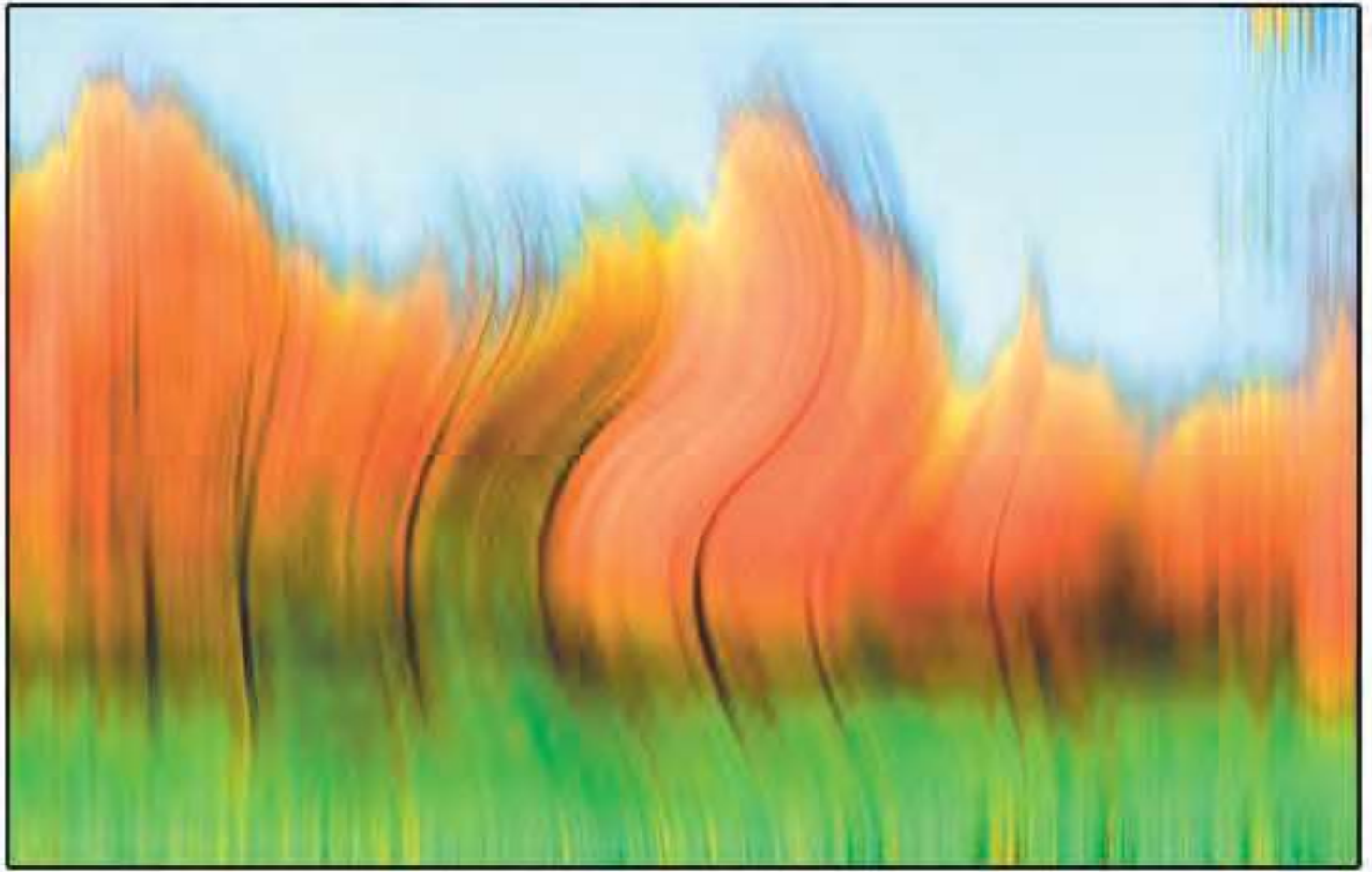
SAVIESA I FE J.R.R. TOLKIEN <<El Senyor dels anells>>, i C.S. LEWIS <<Les Cròniques de Nàrnia>>

Algú ha dit que <<El Senyor dels anells>> no és un llibre cristià perquè no hi surt Déu. I és veritat, Déu no hi apareix de manera explícita. [...] Però és constant la referència a una providència que actua per camins sorprenents, que permet d'arribar a situacions pràcticament desesperades, però que al final es surt amb la seva. I són els savis, com el mestre Élrond o el mag Gàndalf, els encarregats de referir-se a aquesta providència, a aquest poder misteriós que mou la història en els moments de necessitat. Aquests personatges veuen la realitat amb una mirada profunda. No intenten apoderar-se de l'anell i utilitzar-ne el poder perquè saben que els corrompia. Renuncien a combatre el senyor fosc amb les seves pròpies armes i envien l'anell cap al foc del Mont del Fat en les mans petites i febles d'en Frodo enmig d'uns perills enormes, sabent que la missió té poques probabilitats d'èxit, però amb aquesta convicció de fons: que si s'han trobat en aquest moment en aquestes circumstàncies, és perquè algú ha pensat que ells són qui les han de resoldre. Aquesta fe en una providència que no resol les coses per art de màgia, que no estalvia de prendre decisions i córrer perills, però que malgrat tot és motiu suficient per confiar, recorre tota la novel·la de dalt a baix.

Pel que fa a Lewis, a <<El Príncep Caspian>>, un dels volums de <<Les Cròniques de Nàrnia>>, ens presenta una escena en què els protagonistes estan perduts en el bosc, i una noia veu a l'Àslan, el lleó que és imatge de Crist, i comprèn que l'han de seguir. Però els altres no el veuen. Al final fan una votació i decideixen no anar per allà perquè els sembla descabellat. Se'n van per un altre cantó: és un fracàs i tornen al punt de partença. Aleshores ella torna a veure el lleó i aquest li parla i li diu que hauria d'haver-lo seguit ni que fos sense ells, perquè ella sí que l'havia vist. La noia llavors diu a la resta que ella anirà per aquell camí, tant si la segueixen com si no. Remugant per l'aparent xantatge que això representa, la segueixen i troben un camí que no era visible des del lloc on estaven. I, a mida que van seguint el lleó a través de la noia que el veu, també es va fent visible per a tot el grup. Com a imatge de la vida de fe és genial. És així mateix: a mida que vas seguint Crist, Ell es va fent visible. A vegades el primer pas és un pas de fe en el testimoni que ho ha vist, però seguint el testimoni acabes veient i creient en Jesús. Acabes veient també aquesta realitat, i trobant la saviesa de seguir-lo.

(De <<Recerca>>, n° 71, de Eduard Rey, Maig-Agost de 2018)

Alex Puig - fotografia surrealista *

Alex Puig - fotografia surrealista *

Alex Puig - fotografia surrealista *

ZARATUSTRA

Un animal individualista se pasea tambaleándose ebrio por entre los vasos, sanguíneos de unos cadáveres que descansan en el suelo,

Alza la cabeza y exclama con su nueva religión:

¡Se esclarece la noche ante la luz de la luna y estos muertos incapaces!

¿Cuántas noches y este desprecio embriagador ante esta imagen sublime, que te lleva a sonreír? ¿Que tormenta han evitado ya?

¿La noche llega a creer acaso, o el resplandor del cielo, que esos cadáveres les son propios, o los rechazan como los repudia la vida más allá de sí misma?

Y estos fantasmas crepusculares enseñan sus heridas como si hubiera conmiseración con un muerto en su nacimiento,

Y hablaban de asesinar a la vida, para volver a reproducirla en un vaso de vino,

Como si no fuera hermosa su propia sangre, la sangre de dios. ¿De donde procede hoy esta brisa, que hace tambalear sus cabellos muertos por entre los asfaltos? Que es aire para el ser último que ha podido con su dolor, que es capaz de transfigurarse para ordenarlos ciclos culturales y comprenderlos,

Que es aire para el que corresponde a su gloria y no a su decadencia, a quien se enorgullece de pasar por encima de los muertos y pisotear su sangre cobarde celebrándolo, a una mujer inocente que juega con la luna y los cipreses

Agitan sus hojas victoriosas al aire, que es aire para mí también y para los hombres poéticos que celebramos

que el muerto nos mira después de haber sido derrotado frío de muerte y pena. ¿Donde resonaran ahora las risas y las quejas de esos

caprichosos? ¿Recordaran ahora tus ojos y tus amenazas que iban a cumplirse como su sentencia al caer de los crepúsculos?

¡Que hermosos esos agujeros que muestran las frentes y los cráneos!

¡Que tranquilidad, y que ademanes más placidos en el adormecido, frío y tieso!

¡Que bien estoy! Así hablo Zaratustra antes de su ingreso en el manicomio.